

CAMILLA LÄCKBERG
HENRIK FEXEUS

SEKT

Rootsi keelest tõlkinud Aive Lauriste

ESIMENE NÄDAL

FREDRIK KONTROLLIB VÄHEMALT sajandat korda, et kilekotist midagi läbi ei paistaks. Ta ei taha üllatust liiga vara paljastada. Suvepäike kõrvetab nägu, väljas on kindlasti vähemalt kakskümmend üheksa kraadi. Palavusest hoolimata otsustab ta Skanstulli külje all asuvast kontorist jala Ossiani Zinkensdammi kõrval asuvasse lasteaeda minna. On kolmapäev, kuid tal õnnestus sellegipoolest kontorist tavalisest pisut varem lahkuda. Niisuguse kuumusega ei jõua keegi kindlatest tööaegadest kinni pidada, enamik ta kolleege istub juba külma õllega kusagil väliterrassil.

Jalutuskäik võtab vaid umbes kakskümmend minutit, kuid ta oleks pidanud palavusele mõeldes siiski veepudeli kaasa võtma. Pintsak on juba seljast võetud ja särgivarrukad üles kääritud. Higine särk on vastu selga kleepunud. Kuid sellest pole hullu. Täna on kõik nii, nagu olema peab.

Ta vaatab uuesti kotti. Karp Lego Technic ehituskomplektiga on suur ja ulatub peaaegu kotti sangadeni. McLaren Senna GTR. Ossiani autohuvi on siiani müsteerium, ei Fredrik ega Josefin pole autode vastu vähimatki huvi üles näidanud. Kuid legodega mängimine on isa ja poja ühine huvi.

Vanusetähis karbil on 10+ ja Ossian on kõigest viieaastane, kuid Fredrik teab, et Ossian saab sellega vähimagi probleemita hakkama. Ta on arukas. Mõnikord arukam kui tema isa, mõtleb Fredrik ja pahvatab päikese poole vaadates valjult naerma. Jaa, see nutikas isa ostis just üllatuse, mis eeldab suve parimail päevil tundidepikkust tubast tegevust. Just nii. Sinna pole midagi parata. Ka homme on kindlasti ilus ilm.

Pealegi on Ossian juba päev otsa õues olnud. Mida tal on ka vaja. Sest kui ta oma legodega parajasti hõivatud ei ole, ronib ta kodus mööda seinu üles. Josefin mõtleb tihti, kas nende poeg ei peaks mitte diagnoosi saama. Mitte et nad teda uurida laseksid. Vähemalt mitte veel. Seni on Ossiani aktiivsustase pigem

positiivne nähtus, võrreldes teiste koolieelikutega, kes juba viie-aastaselt vanemate iPhone'ide peale viskuvad, kui neile lasteaeda järele tullakse. Traagiline.

Fredrik jõuab Backeni lasteaia juurde ja vaatab kella. Palavusest hoolimata on ta nii kiiresti kõndinud, et jõudis varem kohale. Nad on tõenäoliselt endiselt Skinnarviki pargis.

„*Ey, sexy lady ...*“ ümised ta lasteaia taga mäest üles minnes.

„Gangnam Style“ on Ossiani praegune lemmiklaul. Midagi pole teha, mõtleb Fredrik ja naerab omaette. Nad on isegi selle tantsusamme koos harjutanud.

Mäe otsas on suur mänguväljak ja mõned puud, mille vahel ringi joosta. Ossiani jaoks on see nagu mets, ja talle meeldib metsas olla.

„*Oppan Gangnam Style!*“ laulab Fredrik ja lapsed, kes ulatuvad vaid veidi üle ta põlve, tõstavad hämmeldunult pead, enne kui oma mängudega jätkavad.

Lapsed kannavad erinevate lasteaedade logodega kollaseid veste. Park on populaarne. Õhk kajab kilkamisest ja naerust. Lego Technic jääb siis ilmselt teiseks korraks. Tänane päev on kui loodud peitusemänguks puude vahel. Neil pole kojujõudmisega kiiret, Josefin lubas täna ise õhtusöögi valmistada. Fredrik vaatab ringi ja märkab Tomi, üht Backeni lasteaia kasvatajatest.

„Tere,“ ütleb Fredrik ja naeratab Tomile, kes on ametis ühe lapse ninalt paksu tatinire pühkimisega.

„*Op, op, op, op,*“ vastab Tom rõõmsalt tuntud viisi ümisedes. „Arva ära, kes tänase liikumistunni jaoks muusika valis?“

„Ma ju hoiatasin. Teil on enne nädala lõppu kolmkümmend „Gangnamit“ tantsivat last. Aga kus see meie tantsugeenius siis on? Ma ei näe teda kusagil.“

Tom pühib lapse nina puhtaks ja mõtleb hetke.

„Vaata kiikede juurde,“ ütleb ta siis. „Talle meeldib seal vahepeal istuda.“

Selge. Kui Ossian parajasti üliaktiivne ei ole, meeldib talle kiikuda. Või õigemini kiige peal istuda. See on tema pühakoda, kus ta saab segamatult oma suuri mõtteid mõelda.

Fredrik läheb kiikede juurde. Need kõik on hõivatud, kuid Ossiani pole ühelgi neist. Felicia, üks Ossiani vanemaid lasteaia-kaaslast, hakkab sealt just lahkuma. Fredrik jookseb talle järele.

„Tere, Felicia, kas sa Ossiani oled näinud?“

„Ei, aga enne nägin.“

Fredrik kortsutab kulmu. Vaikselt hiilib ligi tunne, et midagi on valesti. Ta teab, et see tunne on irratsionaalne, kõigest vanemliku kaitseinstinkti ilming. See lööb välja niipea, kui midagi *võib* valesti olla, ega hooli põrmugi, kas selle kohta on tõendeid või mitte. Kunagi kiviajal võis see olla ju hea kaitseinstinkt, kuid tänapäeval on see täiesti ebavajalik. Mõistusega võttes ta teab seda. Kuid sellest pole tolku, nagu natuke liiga jahe tuulepuhang hiilib see tunne ebameeldivalt kusagil kuklapiirkonnas ringi. Suur legokarp, mis enne nii põnev tundus, jääb nüüd peamiselt jalgu, kui ta Tomi juurde tagasi tõttab.

„Teda pole kiikede juures ka,“ ütleb ta.

„Küll on kummaline.“

Tom vaatab linnukestega nimekirja.

„Ta peaks olema ... jaa, oota. Jenya läks väikestega tuppa. Ta võis kaasa minna, et tualetis ära käia, ja jäi siis sisse. Palun vabandust, Jenya oleks tõepoolest ütlema pidanud, et ta poisi kaasa võttis. Kuid sa tead, kuidas sellega on.“

Jaa, Fredrik teadis, kuidas sellega on. Tunne, et midagi on valesti, kaob. Ta ohkab kergendatult. Nii Tom kui ka Jenya on head kasvatajad, kuid lastel on oma tahe ja eksimatu võime mitte olla seal, kus sa arvad neid olevat. Ta tunneb Tomile pisut kaasa, nähes, kui piinlik tal on. Samas ei tohiks väikelastega lohakalt ümber käia. Küllap on vanemaid, kes väiksemagi möödapaneku pärast suure stseeni korraldaksid.

„Selge,“ ütleb ta. „Kena nädalavahetust, Tom, esmaspäeval näeme! *Op, op!*“

Fredrik sörgib mäest alla, tagasi lasteaeda. Uks on lahti. Ta astub esikusse, kus on laste nimedega nagid ja kastid lisariiete jaoks. Ossiani nagi on tühi. See ei pruugi iseenesest midagi tähendada. Kui Ossian tualetti läks, võib tema jakk nüüd tualettipõrandal

vedeleda. Või üleval mänguväljakul, mõeldes, kui palav väljas on. Fredrik poleks pidanud niisugusel päeval pojale jakki selga panemagi. Kui mõtlematu temast. Ossianil võis väga palav hakata.

Fredrik ei vaevu tuppa sisenedes kingi jalast võtmast.

„Ossian?“ hüüab ta ja koputab kahest tualettruumi uksest esimesele. „Ossian, oled sa seal?“

Jenya tuleb mööda koridori tema poole. Tema selja taga pritsivad kaks kaheaastast teineteist näpuvärvidega ja kiljuvad naerust ja hirmust.

„Tere, Fredrik,“ ütleb Jenya. „Kas te unustasite midagi? Ossian on Tomiga üleval pargis.“

Tunne, et midagi on valesti, tuleb tagasi nii kiiresti, et niidab ta peaaegu jalust. Nüüd pole see enam tuulepuhang kuklas. Nüüd on see kui rusikahoop kõhtu.

„Teda pole pargis,“ ütleb Fredrik. „Sealt ma just tulen. Tom ütles, et ta võib sinu juures olla.“

„Ei, toas teda pole. Kas sa kiikede juurde vaatasing?“

„Jaa. Teda pole seal, ma ju ütlesin. Pagan.“

Ta pöörab kannapealt ringi ja tormab tagasi välja. Vahel on juhtunud, et mõni laps on lasteaiast põgenenud. Näiteks Felicia. Tal õnnestus kord koju välja jõuda, enne kui kasvatajad aru said, et ta on läinud. Tema vanematel on ilmselt seitsaadik pidev kõhuvalu. Huvitav, kas keegi harjub kunagi selle tundega üldse ära. Fredrik vihkab seda tunnet.

Ta jookseb uuesti mäest üles. Neetud legokarp peksleb vastu jalgu. Lapsed on kõikjal tee peal ees. Ta vaatab meeletult nende vahel ringi, üritades end samal ajal maha rahustada. Paanika ei tee midagi paremaks. Kuid ükski lastest ei ole Ossian.

Keegi neist pole tema poeg.

Tom teeb suuri silmi, kui näeb, et Fredrik on tagasi. Ta näib kohe mõistvat.

„Ta peab siin olema,“ ütleb Fredrik ja kukutab koti käest, et kiiremini läbi pargi liikuda.

Tom küsib lähimatelt lastelt, kas keegi on Ossiani näinud. Mängumajad. Ossian võis end mängumajadesse peita. Fredrik

hakkab nende poole jooksmas, kuid näeb juba eemalt, et need on tühjad. Kus ta veel ... Ta ei läinud ometi puude vahele? Üksi? Keegi peaks seda sellisel juhul ju teadma?

Felicia.

Felicia ütles, et nägi enne Ossiani.

Fredrik jookseb tagasi Tomi ja teiste laste juurde. Kurk kipitab pingutusest ning higi voolab mööda laupa ja selga. Felicia on seal ja ehitab ämbriga liivatorni. Nagu poleks midagi erilist juhtunud. Nagu polekski maailma lõpp kätte jõudnud.

„Felicia,“ ütleb Fredrik ja püüab mitte kõlada nii meeletult, kui ta end seesmiselt tunneb. „Sa ütlesid, et nägid enne Ossiani. Millal see oli?“

„Siis, kui ta selle lollaka tädiga rääkis,“ ütleb Felicia liivatornilt pilku tõstmata.

„Lollaka ...“ ütleb Fredrik ja tunneb, kuidas kõri liivapaberiks muutub. „Kas see tädi oli vana?“

Felicia raputab otsustavalt pead ja silub kühvliga liivatorni.

„Mitte vana,“ ütleb ta. „Nagu mu ema. Tal oli sünnipäev ja ta on nüüd kolmekümne viie aastane.“

Fredrik neelatab raskelt. Keegi oli siin. Keegi oli siin ja rääkis tema lapsega. Keegi, kes polnud ei kasvataja ega lapsevanem. Tundmatu. Ta kükitab Felicia kõrvale, surub alla kiusatuse teda raputada.

„Kas sa tead, kes ta oli?“ küsib ta, ja näeb vaeva, et mitte karjuda. „Ja miks ta lollakas oli?“

Felicia tõstab pisarsilmil liivatornilt pilgu. Ta astub sammu tagasi, et mitte tasakaalu kaotada. Fredrik näeb seda ta pilgus, ta juba teab, mis on juhtunud. See, mis kunagi ei tohi juhtuda. Mis ei saa juhtuda.

„Mind ei huvitanud tema mänguautod,“ ütleb Felicia. „Ossianile meeldisid need, mitte mulle. Kuid ma tahtsin ka kutsikatele pai teha. Tal olid need autos, ütles ta. Aga mind ei võetud kaasa. Ainult Ossian võis neid vaatama minna. Ja siis nad läksidki.“

Fredriku rinnus avaneb must auk ja ta kukub ülepeakaela sellesse.

MINA SEISIS UKSEL ja vaatas saali. Sel pärastlõunal polnudki jõusaalis teab kui palju rahvast. Väga hea. Ja need vähesed olid peamiselt vanemad inimesed. Keskkoolinoortel, Crossfiti-naistel ja jõusaalimeestel oli trenn juba tehtud. Argipäeva pärastlõunal kell kolm olid jõusaali vallutanud seeniorid, vähemalt tunniks. See oli parem, sest nad olid masinate puhastamisel märgatavalt hoolsamad, nii enda kui ka nende higikollide järelt, kes neid enne kasutanud olid. Mitte et Mina millegagi riskida oleks kavatsenud. Tema treeningjaki taskus olid alati õhukesed ühekordsed kindad, kaks väikest desopihustit, mikrokiudlapid ja taassuletav kott, kuhu need panna, kui ta neid kasutanud oli.

Tänane kava nägi ette jalgade ja ülakeha trenni. Ta tõmbas kindad kätte ja astus ühe vaba jalamasina juurde, mille kõiki osi ta hoolsalt puhastama hakkas. Ta oli näinud, et mõned puhastavad vaid käepidemeid. Või mis veel hullem, ainult istmepatja. Kuid teiste inimeste mustus ja bakterid võisid kõikjale levida. Ta ei mõistnud nii lohakaid inimesi.

Ta voltis lapi kokku, pani selle taassuletavasse kotti ja võttis uue. Jõusaali sisenemine oli kui võimalikku pisikupessa astumine. Just sellepärast oli politsei ameti jõusaalis treenimine võimatu, ta teadis, millised räpakollid seal käivad. Siin ei pidanud ta vähemalt nägupidi sita sees olema.

Ta oleks meelsamini näomaskis trenni teinud, kui arvestada baktereid, mis tõenäoliselt selles õhus levivad. Ta oli kuulnud, et tõstjad peeretavad sageli ja tal tekkisid hingamisraskused, kui ta mõtles fekaalibakteritele, mis hõljusid ventilatsioonisüsteemis. Kuid suukaitse ärataks veel rohkem tähelepanu, ja see oli ebamugav. Samas võis ta kasutada treeningmaski, mida mõned hingamislihaste treenimisel kasutasid.

„Kas sa teed trenni või puhastad? Kui lõpetanud oled, võtaksin meeeldi selle masina.“

Mina võpatas ja tõstis pilgu seljatoelt, mille puhastamisega ta ametis oli. Seitsmekümnendates eluaastates mees, ümmargused

prillid ees ja juuksed hallid, seisis küsival ilmel ta ees. Ta kandis punast särki, mitte hingavast materjalist treeningsärki, vaid täiesti tavalist puuvillast T-särki. Suure tumeda higiplekiga rinnal. Mina tõsis.

„Kas sa üldse tead, kui ebahügieeniline see puuvillane särk on?“ küsis ta. „See läheb higist märjaks ja määrib seejärel masinad ära. Sellistes riietes treenimine peaks olema keelatud.“

Mees saatis talle hävitava pilgu. Siis vangutas ta pead ja lahkus. Mina polnud ilmselgelt tema aega väärt. Mitte et see talle vähimalgi määral korda oleks läinud. Ta tõmbas veel paar korda üle masina, enne kui lapi koos kinnastega taassuletavasse kotti pani, jalamasinale ronis ja raskust reguleeris. Punases T-särgis mees istus lõuatõmbekangi juures, seljaga tema poole. Tal oli selja peal sama suur higiplekk. Mina kirtsutas nina. Kui ta oleks pidanud kõigile meeldimise ja terve olemise vahel valima, oluaks tema valik ilmselge. Inimesed võisid oma bakterid ja meeldimised endale hoida.

Mina oli harjunud, et teised teda tulnukaks pidasid. Ta ei vajanud teisi oma ellu. Kuuluvustunne oli tõenäoliselt samasugune müüt nagu „hingesugulus“, „tõeline armastus“ ja muud ebarealistlikud kontseptsioonid, mida toodeti Hollywoodis ja mis lihtsatel inimestel tihti ärevust tekitasid. Isegi teadus kinnitas seda. Ta oli lugenud, et pärast romantilise komöödia vaatamist andsid inimesed nii oma suhtele kui ka partnerile madalama hinnangu. Sest ühelgi tõelisel suhtel pole väljamõeldud „igavese armastuse“ ideele midagi vastu panna.

Minal endal poleks kuuluvustunne tänapäeval kellegagi seostunud. Ja minevikus samuti mitte, kui välja arvata lühike aeg, mis ta veetis oma tütreaga. Ka mees, kellega ta kunagi koos elas, ei äratanud temas sooje tundeid. Ei, ka seal polnud mingit „kuuluvustunnet“, mitte kellegagi.

Peale ...

Tema.

Mentalisti.

Kuid sellest oli nüüd palju aega möödas.

Ta oli Facebookis Vincenti uue etenduse reklaami näinud. Ja peaaegu pileti ostnud. Kuid ta jättis asja sinnapaika. Ta teadis, kuidas ta reageeriks, kui meest laval näeks. Mis siis, kui mees ei tunne Minat publiku seas ära?

Mis siis veel saaks?

Mina kortsutas kulmu. Parem oli eemale hoida. Kindluse mõttes. Mees polnud kõigest hoolimata endast märku andnud. Mina muidugi mõistis, miks. Esiteks oli Vincentil pere. Mina ei pannud Vincenti naisele pahaks, kui too tahtis teada, millega tema mees ja Mina ametis olid olnud, tookord, peagi kahe aasta eest. Vincent oli rääkinud, et Maria on kohutavalt armukade. Ja sündmused saarel polnud samuti olukorda parandanud. Mina oli peaaegu surma saanud, koos Vincentiga. Oleks arusaadav, kui Vincenti naine Minat pärast seda vihkaks. Mitte et Mina oleks selles süüdi olnud. Kuid ta oli siiski politseinik.

Pealegi olid nad Vincentiga jaganud midagi, mida oli teistele raske arusaadavaks teha. Sündmused Lidöl olid neid veel rohkem ühte sidunud kui varem.

Samal ajal tegi just see side ühenduse hoidmise keeruliseks. Nad olid väga lähedasteks saanud. Lähedasemaks kui Mina suutis taluda. Nii et praegune olukord oli talutavam. Kui Mina üksi oli, oli ta oma kindluses. Ta oli kindel. Mees tundis ilmselt sama.

Kuid siiski.

„PIDAGE MEELES,“ ÜTLES Vincent, „et see, mis te nüüd näete, pole päris. See on näide sellest, kuidas jätta muljet üleloomulikest võimetest, ilma et sul neid tegelikult oleks. Sest uskuge, mul neid tõesti pole.“

Ta kergitas kulmu, otsekui öeldes *või siiski?* Umbes pool publikust puhkes naerma. Kuid see oli pingutatud, ebakindel naer. Täpselt nagu tal vaja oli.

Linköpingi Cruselli konverentsi- ja kontserdisaal oli puupüsti täis, mis sest, et käes oli alles nädala keskpaik. 1200 inimest linast ja kaugemalt olid tulnud kolmapäeva õhtul meistermentalisti

vaatama. Tegelikult polnud nii suur publik talle meeltemööda, kuid tema osalemine ligi kahe aasta taguses mõrvajuurdluses oli suure meediatähelepanu osaliseks saanud. Kui ta poleks juba varem avaliku elu tegelane olnud, oleks ta nüüd selleks saanud. Mitte tema ise muidugi. Mitte keegi ei teadnud, kes Vincent tegelikult oli. Kuid meistermentalist oli persoon, keda meedia armastas. Ja publik samuti. Piletimüük oli kahekordistunud, kui selgus, et ta oli veepaagis peaaegu surma saanud.

Umbertol oli siiski õnnestunud Vincenti juhtumiga seotuse privaatsmaid üksikasju meedia eest varjata. See oli üks põhjuseid, miks tal ikka veel karjäär oli. Üldsus oleks teda sootuks teise pilguga vaadanud, kui oleks teatavaks saanud, et ta oli kaudselt põhjustanud kolm mõrva. Vincent oli muidugi süütu. Vähemalt selles, mis neid mõrvasid puudutas. Kuid süütus oli ajakirjanduse jaoks alati olnud suhteline mõiste. Seetõttu oli tema agent teinud kõik, mis tema võimuses, et Jane'i motiivi ja identiteeti saladuses hoida, ja see oli üsna kerge olnud tänu sellele, et Jane ja Kenneth olid kui maamunalt pühitud.

Expressen oli põgusalt püüdnud ka ta ema lugu üles võtta, kuid Umberto oli sellest teada saanud ja neile nagu kull turja lennanud. Ta oli ähvardanud, et kui nad selle avaldavad, ei saa ajaleht enam ühtegi pressiteadet ega intervjuud artistidega, keda ta esindab. Kas nad tõesti olid valmis ühe segase lookese pärast poolt Rootsi meelelahutusmaailma hõlmava kanali ohverdama? Paistis, et mitte. Vincent oletas, et küllap oli abi ka Umberto keevalisest itaalia temperamendist.

Küll aga jõudis meediasse üksikasi, et mõrvar oli mõrvakuupäevade kaudu neile oma nime paljastanud. See lugu oli liiga hea, et mitte oma elu elama hakata.

Pärast seda olid inimesed Vincentile oma mõistatusi ja mõttemateri saatma hakanud, mõtlemata, kui taktitundetult see tegelikult on. Aga kui inimesi oleks olnud kergem mõista, poleks temast iial mentalisti saanud.

„See, mis ma nüüd teen, võib näida nagu eelmisest sajandist,“ jätkas Vincent. „Kuid samu meetodeid kasutatakse religioonide tekkimisel ka tänapäeval. Või sektide.“

Lava oli kujundatud 19. sajandi salongiks ja Vincent kandis ajastukohaseid riideid. Kaks pehmet nahktugitooli olid põiki vastakuti paigutatud. Ühel neist istus silmanähtavalt närvis mees.

Vincent oli varem publikult küsinud, kas nende seas on kedagi, kes on saanud meditsiinialase ettevalmistuse või oskab vähemalt pulssi mõõta, ja mees oli üks neist, kes käe tõstis. Ta oli täiesti rahulik olnud, kui Vincent tal lavale tulla palus. Tõtt-öelda oli ta isegi naernud. Aga kui Vincent lasi tal alla kirjutada paberile, mis kinnitas, et mees ei pea toimuva eest meditsiiniliselt või juriidiliselt vastutama ja et Vincent võtab oma tegude eest täieliku vastutuse, muutus mees palju närvilisemaks. Mitte üksnes tema, vaid kogu publik. Vincent nautis seda. Allkirjastatud dokument oli lihtne viis asja dramaatiliseks ajada. Kuid iga kord, kui ta allkirja võttis, tuli talle meelde, et see number võib tal päriselt untsu minna.

„Niisiis, Adrian,“ ütles ta mehe vastu teise tugitooli istudes. „Me üritame nüüd teispoolsusega ühendust võtta. Surnutega. On sul mõni surnud sugulane, kellega sa tahaksid ühendust võtta? Ma tajun sinus igatsust, kuid mitte vanaema järele ... sest ma tunnen, et ta on endiselt elus ... kuid ehk on see ... sinu vanaisa. Kas sa tunned temast puudust?“

Mees naeris pisut närviliselt ja niheles.

„Jaa, Elsa on elus,“ ütles ta. „Kuid Arvid suri kümne aasta eest. Vanaisa.“

See oli lihtne trikk, iga algaja selgeltnägija oleks suutnud selle läbi viia. See oli kõigest elementaarne järeldus. Mees nägi välja pisut alla kolmekümneaastane. See tähendas, et tema vanemate vanus pidi olema kusagil viiekümne ja kuuekümne vahel. Ja nende vanemad omakorda kaheksakümne ja üheksakümne vahel. Kuna naised elasid kauem kui mehed, oli statistiliselt tõenäoline, et mehe vanaema on elus, kuid vanaisa mitte. Igas muus olukorras oleks Vincentil kelmuse pärast piinlik olnud, eriti kui ta nägi, kui puudutatud mees tema ees oli. Kuid see number rääkis teiste ärrääkimisest, nende usalduse võitmisest ja lõpuks nende raha väljapetmisest. Siis olid kõik vahendid lubatud.

„Püüdke siis vanaisa Arvidit üles leida,“ lausus Vincent.

Seejärel saatis ta pilgu üle publiku.

„Ja veel kord, see, mis te näete, ei juhtu päriselt.“

Ta pööras end tõsisel ilmel Adriani poole.

„Ma võtan nüüd ühendust teistpoolsega,“ ütles ta. „Kuid et seda teha, pean ma ise kõigepealt ... sinna minema.“

Ta tõmbas välja püksirihma ja tõstis selle üles, et kõik seda näeksid. Siis keeras ta selle ümber kaela ja tõmbas otsa läbi pandla, et tekiks silmus. Ta sirutas vasaku käe mehe poole, kes muutus näost üha kahvatumaks.

„Mõõda mu pulssi,“ ütles ta. „Ja koputa jalaga vastu põrandat mu pulsi rütmis, et kõik seda kuuleksid.“

Mees võttis tal randmest kinni ja otsis nimetis- ja keskmise sõrme mõnda aega pulssi, kuni jäi rahule. Siis hakkas ta Vincenti vereringe rütmis jalaga vastu maad taguma. Vincent vaatas talle silma.

„Me näeme, kui tagasi olen,“ ütles ta. „Loodetavasti. Löö jalaga kogu aeg mu pulssi.“

Seejärel tõmbas ta silmuse ümber kaela ja krimpsutas nägu. Seda osa ei pidanud ta teesklema, tal oli päriselt valus. Ta hoidis silmust tihedalt ümber kaela, kui Adrian rütmiliselt tema pulssi järgis. Mõne sekundi pärast muutus rütm aeglasemaks.

Vincent sulges silmad ja lasi pea rippu, kuid ei lasknud vööst lahti. Adriani jalg põntsus veel paar korda ebakindlalt vastu põrandat ja peatus siis. Publikust käis läbi šoki- ja ehmatussahin. Adrian hoidis endiselt Vincenti randmest kinni. Kuid ta ei andnud jalaga mingeid signaale. Selle tähendus oli selge kui vesi. Vincentil polnud enam pulssi. Ta oli end just üles poonud.

Vincent ootas, kuni kuulis publikut toolidel nihelemas. See oli märk, et nad hakkasid tõsiselt kartma. Siis tõstis ta aeglaselt pea ja lasi püksirihmast lahti. Ta pöördus Adriani poole ja vaatas teda hägusel pilgul.

„Adrian,“ pomises ta.

Adrian võpatas.

„Üks hing on selles ruumis ja ta ütleb, et tema nimi on Arvid,“ jätkas Vincent kähedal häälel. „Teeme kindlaks, et see on tõepoolest sinu vanaisa. Küsi temalt midagi, mida vaid tema teab. Võib-olla midagi oma lapsepõlvest. Arvid ütleb ... Arvid ütleb, et ta õpetas sind jalgrattaga sõitma? Või midagi taolist?“

Ilmselt segaduses Arvid noogutas.

„Küsi temalt, kuidas ma end vigastasin,“ ütles ta.

Vincent vaikis mõne sekundi, nagu kuulaks ta häält, mida vaid tema kuuleb.

„Sa marrastasid põlve,“ ütles ta. „Ja te leppisite kokku, et ei räägi sellest emale. Sul on seal endiselt arm.“

Adrian lasi Vincenti randmest lahti ja oli silmanähtavalt ehmunud. Tõde oli see, et enamik inimesi oli lapsepõlves põlve marrastanud. Ülejäänud oli Vincenti poolt puhas õnnemäng. Kuid mälestused olid haprad asjad. Kui see ei juhtunud täpselt nii, nagu ta ütles, siis nüüd oli see juhtunud nii Adriani peas.

„Arvidil on sulle sõnum,“ jätkas Vincent. „Ta ütleb ... ta ütleb, et sa pead vastu pidama ja endasse uskuma. Et see juhtub, kuid see võtab lihtsalt natuke rohkem aega, kui sa arvestasid. Kuid sa ei tohi lootust kaotada. Kas sa tead, millest ta räägib?“

Adrian noogutas vaikides.

„Ta räägib mu ettevõttest,“ ütles Adrian. „See oli viimane asi, millest me rääkisime, enne kui ta suri. Ma pole sellele ikka veel jalgu alla saanud.“

„Ta ütleb, et tal on juhtunu pärast kahju. Mida ta sellega mõtleb?“

„Me ei rääkinud viimastel aastatel palju,“ ütles Adrian vaikselt. „Me olime tülis.“

„Jaa, ta kahetseb seda nüüd. Ta ütleb ka, et ta armastas sind ja armastab endiselt.“

Adriani põskedele voolasid pisarad. See oli numbris oluline hetk, kuid samal ajal vihkas Vincent seda, kui rängalt see inimestele mõjus. Ainus, mida ta vahendas, oli niinimetatud Barnumi efekt. Väited, mis kõlasid konkreetset, kuid olid äärmiselt vabalt tõlgendatavad ja sobisid enamikule inimestele. Klassikaline võte,

millega lasti inimestel ette kujutada, mida „vaimud“ neile öelda tahtsid, sest siis ei saanud nende vahendaja kunagi eksida. Kui miski ei pidanud paika, oli klient ise süüdi, et ta asja korralikult läbi ei mõelnud.

„Ühendus muutub nõrgaks,“ ütles Vincent pingsalt. „Kas sa tahad midagi öelda, enne kui on hilja?“

„Ainult ... tänan,“ sosistas Adrian. „Tänan.“

Vincent ulatas talle oma käe ja lasi pea näiliselt teadvusetuna uuesti rippu. Saalis valitses haudvaikus. Adrian võttis kõhklevalt ta randme ja otsis sõrmedega pulssi. Natukese aja pärast hakkas Adrian vaikselt jalaga vastu maad koputama. Alguses aeglaselt ja ebaühtlaselt. Siis aina rütmilisemalt ja kõvemini, kuni Vincenti pulss taastus täielikult.

Vincent lõi silmad lahti. Ta võttis ettevaatlikult naeratades Adriani käest kinni. See number ei pälvinud kunagi suurt aplausi. Publik oli selleks liiga jahmunud. Nad polnud üldse kindlad, mida nad just näinud olid. Kuid Vincent teadis, et nad räägivad sellest nüüd kuude kaupa.

„Pidage meeles,“ kordas ta sõnu, millega ta numbrit alustanud oli, kuid nüüd ütles ta seda palju pehmemalt.

Nad olid nüüd haavatavad. Ta pidi sellesse lugupidavalt suhtuma.

„Ma ei oska vaimudega ühendust võtta. Ma ei usu, et keegi seda suudab, sest ma ei usu, et nad on olemas. Kuid ma võin sellise mulje jätta, samamoodi nagu selgeltnägijad, kes võivad olla sama veenvad. Sada viiskümmend aastat vanad psühholoogilised ja verbaalsed võtted on kasutusel ka praegu, et jätta muljet, justkui suudaks kopsakat tunnitasu küsiv inimene võtta ühendust teie lahkunud lähedastega. Nagu ikka – kui miski on liiga hea, et olla tõsi, siis enamasti see nii ka on. Tänan õhtu eest.“

Ta lahkus lavalt, enne kui nad plaksutama hakkasid. Ta tahtis neid seekord järele mõtlema jätta.

Kõri huugas. See neetud püksirihm tegi haiget. Ta peab ettevaatlikum olema. Täna seiskus pulss natuke liiga kauaks. Ühendus vaimuga oli võib-olla võlts, kuid pulsi seiskumine ehtne. See oleks

seda ka siis, kui ta kasutaks mingit muud meetodit kui vöö või seiskaks pulsi vaid randmes, mitte kogu kehas.

See, et pulssi oli võimalik teatud kehaosades peatada, oli üks mentalismi paremini hoitud saladusi, ja Vincent polnud kellelegi paljastanud, kuidas ta seda teeb. Kuid polnud tähtis, et pulss peatus vaid randmes. Kolmekümne sekundi pärast võis see juba ohtlikuks muutuda. Tihti lasid inimesed ta käest lahti niipea, kui pulss seiskus, kuid Adrian hoidis ta rannet edasi. Niisiis polnud Vincentil valikut. Ta rõõmustab väga, kui see turnee kord läbi saab. Vereringe nii sage peatamine kehas ei tööta talle midagi head.

Ta läks alla rohelisse tuppa ja nägi laual Loka mineraalveepudeleid. Neid oli kolm. Ta surus lõualuud kokku. Kolme pudeli nägemine mõjus kui dissonantse noodi kuulmine. Ta avas kiiresti külmiku ja võttis sealt ühe lisaks, et pudeleid oleks neli. Alles siis lõdvestusid lõualuud. Siis valas ta klaasi kraanivett, istus sohvale ja hingas välja.

Publik plaksutas endiselt, kuid ta lasi neil seda teha. Liiga kerge oleks tagasi minna, laialt naeratada ja muuta nende elamus millekski labaseks. Selle asemel tahtis ta lasta neil oma peaga mõelda.

Mõni minut puhkust ja siis vahetab ta riideid. Ta üritas end võõrutada pikaliheitmisest pärast iga etendust. Mõnikord see õnnestus. Kuid enamasti mitte. Ta võttis mobiiltelefoni. Sains Bergander, Vincenti sõber, kes tegeles illusioonide konstrueerimisega ja kes oli neid mõrvajuurdluses abistanud, istus publiku seas, ja Vincent tahtis teada, mida ta uuest etendusest arvas. Sains oli tõepoolest talle juba sõnumi saatnud. Kella järgi saadeti see Vincenti lavalt lahkumise hetkel. Kuid Sainsi sõnum pidi ootama. Sest teisedki võisid endast märku anda.

Või täpsemalt teine.

Vincent avas ülejäänud sõnumiloendi. Seal oli tõepoolest muidki avamata sõnumeid. Kuid mitte seda, mida ta ootas. Sellelt, kes oli ta elu muutnud, kui temast sai selle elu osa. Seda, kellega ta oli julgenud jagada oma sügavamat olemust. Ja kes oli seejärel tema elust kadunud sama kiiresti, kui ta sinna ilmus.

Kui Vincent teda viimati nägi, oli oktoober. Siis tuli talv, kevad, suvi, sügis, ja nüüd veel üks suvi. Nad polnud poolteist aastat rääkinud. Peaaegu kaks. Isegi kui ta oleks tahtnud, ei oleks ta endast märku andnud. Kuid nad olid Mariaga paariteraapias käima hakanud ja ta ei tahtnud Mariat ilmaaegu armukadedeks teha.

Ja siis olid nad paariteraapiale lõpu teinud, sest sellest polnud nii palju abi, kui nad lootsid. Kuid see oli nii palju aega võtnud. Ja ta ei tahtnud pärast kuudepikkust vaikimist pealetükkiv olla. Naine hindas oma privaatsust ja ta pidi seda austama. Isegi kui ta ihkas sellest osa saada.

Muidugi polnud ka naisel põhjust temaga ühendust võtta. Ta oli selgelt öelnud, et saab oma eluga iseseisvalt hakkama. Vincentil polnud aimugi, milline tema elu praegu välja näeb, naine võis juba abielus olla. Tal võis pere olla. Ta võis välismaal elada.

Kuid ta ei saanud sinna midagi parata. Nende esimene kohtumine oli toimunud pärast etendust. Sestsaadik otsis ta pilguga naist iga kord, kui ta lavalt lahkus. Kuid sõnumiloend telefonis rääkis selget keelt.

Mina polnud ka täna õhtul endast märku andnud.

TA VÕTTIS PRILLID eest ja naeratas mehele. Siis tõstis ta jala ühe põlve ja kallutas end toolil ette. Nad istusid vastamisi ilma lauata nende vahel. Alguses oli see Rubeni meelest sügavalt ebameeldiv. Kuid ta oli sellega ära harjunud. Kuni selleni, et ta isegi ei üritanud enam tema dekolteesügavusse vaadata, kui naine end tema poole kallutas. Enam mitte. Ja ometi polnud Amanda sugugi ebaatraktiivne.

„Kas sa arvad, et ma olen valmis?“ küsis Ruben kella vaadates.

Ta oli seal kõigest pool tundi olnud. Kuid Amanda näis olevat valmis kohtumist lõpetama.

„Valmis ei saada vast mitte kunagi,“ vastas naine. „Kuid ma ei näe ühtki ülisuurt põhjust siia tagasi tulla, kui just midagi uut päevakorra ei kerki. Aga tegelikult pole see minu otsustada. Mis sa ise arvad?“

Ruben vaatas Amandat, psühholoogi, kellega ta oli rohkem kui aasta aega igal neljapäeval kohtunud. Mida ta arvas? Oli see vast küsimus. Kuid naine ei ärritanud teda enam nii palju kui alguses.

„Mida ma arvan, võime Freudi hooleks jätta,“ ütles ta. „Kui ma midagi õppinud olen, siis seda, et minu tunded ei pruugi olla selised, nagu ma arvan. See, millele ma reageerida otsustan, ei sõltu enam minu tunnetest, vaid ratsionaalsest mõtlemisest. Samal põhimõttel olen ma pool aastat seksist hoidunud. Ükskõik, kui väga mu tunnete pool ka keppida ei tahaks.“

Amanda kergitas sõnatu küsimuse märgiks kulmu.

„Ei, ma pole väljas isegi jahtimas käinud,“ selgitas Ruben. „Nagu me kokku leppisime. Seda pean silmas. Ja ma ei tee sellega täielikult lõpparvet, olen ju siiski mees oma parimais aastais. Kuid see ei tundu enam nii oluline, nüüd, kui ma mõistan, millist vajadust selline käitumine rahuldab.“

„Ja mis vajadus see oli?“

Ruben ohkas. Nüüd olid nad jälle nende juures tagasi. Nende neetud tunnete juures.

„Teadmine, et ma võin neid naisi saada, võimaldas mul end võimukana tunda. Kuid see täitis ka sügavamat vajadust tunda ...“

Ta ohkas taas.

„Lähedust tunda,“ ütles ta pahaselt. „Kas sa oled nüüd rahul?“

Lähedust tunda. Ta poleks arvanud, et ütleb seda kunagi valjusti. See kõlas nii kuramuse geilt. Kuid isegi selline mõte oli kaitsereaktsioon, oli ta aru saanud. Pagan. Kolleeg politseist, Gunnar, ja teised vanamehed, naeraksid end ribadeks, kui kuuleksid, et ta käib psühholoogi juures. Gunnar oli põhjamaisest puust mees, nagu ta ise tavatses öelda, tema lahendus kõigele oli purgitäie puskariga metsa minna. Poisid värviksid ta kiivri roosaks, kui kuuleksid, mida ta Amanda juures kokku vatrab. Tema pilk vilas jälle seinakella poole. Veidi üle poole üheksa. Ta peaks juba politseimajas olema. Enne kui keegi aru saab, millega ta teatud hommikutel tegeleb. Tavapärasest vabandust, et ta pidi eelmise õhtu kaaslase koju viima, sai kasutada vaid teatud arv kordi.